

dringsforslag, der gaar ud paa at nedsætte Overskuddet af Usseørd Klædefabrik med 560 Kr. Dette Ændringsforslag er en Følge af, at der i Anmærkningerne til Finanslovforslaget er udtalt et Ønske om, at 3 Funktionærer, eller Tjenestemænd skal jeg vel kalde dem, under Usseørd Klædefabrik skulde deltage i Fordelingen af Tantiemen eller Overskuddet, hvad man vil kalde det, 3, som ikke tidligere have haft Andel deri. Da der, som det maaske vil erindres, er sat et Minimumsbeløb af 6,000 Kr. til Fordeling, og man har ment, at det ikke vilde være rigtigt overfor de Arbejdere, som hidtil have faaet Del i dette Overskud, at de skulde lide noget Tab ved, at der kom 3 ny Deltagere med, er der altsaa her i Virkeligheden foreslaaet en Forøgelse af det Beløb paa 6,000 Kr., der som Minimum har været til Fordeling mellem Arbejderne, og det kan kun fremtræde som en Nedsættelse af Overskuddet og er som Følge deraf stillet som et Ændringsforslag til § 3. Jeg har dermed nævnt de foreliggende Ændringsforslag. Der er ikke stillet noget Forslag til § 26, V., saa jeg skal indskrænke mig til at anbefale disse 9 Ændringsforslag til Vedtagelse.

K. M. Klausen: Naar man ser paa de 288 Ændringsforslag, der ere stillede ved Finanslovens 3die Behandling, faar man en tydelig Forestilling om, at vi leve under Forligets Aand. Der er en sjælden Enstemmighed vedrørende disse mange forskellige Forslag. Regeringspartiet, Højre og de Moderate staa fuldstændig enige paa alle Punkter. Og dog er det saaledes, at er der noget, som kan vække Meningsforskelle, er det netop Finansloven, der omfatter saa godt som alle aandelige og materielle Interesser i vort Folk. Men her er som sagt en Enighed, der vidner om, at det er Forligets Aand, som begynder at gennemtrænge disse Partier, og at vi vel nærme os henimod det, som fra saa mange Sider ønskes, nemlig den konservative Samlingspolitik.

Jeg skal ikke gøre mange Bemærkninger vedrørende dette Budget; det er ganske vist steget med et Beløb af omtrent 59,000 Kr. ved de Ændringsforslag, der ere stillede, men det største af disse Ændringsforslag, nemlig et Forslag, der omfatter et Beløb af 41,000 Kr., er kun en Ompostering, der medfører en tilsvarende Udgiftsnedgang under Finansministeriet. Det er meget rigtigt, hvad den ærede Ordfører (Jensen-Sønderup) bemærkede, at det

er en Forholdsregel, som Socialdemokratiet kan glæde sig over, idet vi mange Gange have gjort Fordring paa, at hvad der virkelig er Militærudgifter, bør samles under de militære Budgetter. Den ærede Ordfører sagde, at det var vist en Overraskelse for mig, eller at jeg maaske ikke havde tænkt mig, at Militærudgifter ogsaa havde skjult sig paa det Punkt. Deri kan den ærede Ordfører have Ret, og det er meget muligt, at der er forbeholdt mig mange Overraskelser af lignende Art, fordi hele vor Finanslov er saa gennemsyret af Militærvæsen, at Militærudgifter findes overalt og skjule sig under de mærkeligste Former.

Jeg kunde ønske, at vi gik endnu videre, saa at vi fik ført flere af de Udgifter, som nu findes under de civile Budgetter, hen under Krigsministeriet, saaledes f. Eks. Udgifterne til Udskrivningen, og det er der jo saa meget mere Grund til, som man hørte af den højtærede Justitsministers egen Mund forleden Dag, at man var mere tryk i saadanne Spørgsmaal under Forsvarsministeren, end man kan være under Justitsministeren, ogsaa det er altsaa en yderligere Grund til at flytte disse Poster derhen. Der er ogsaa andre Steder, hvor der skjuler sig meget store Militærudgifter, saaledes under Posten „Statsgældens Forrentning“. Hvis vi gøre Regnestykket rigtigt op, er det meget betydeligt, hvad der burde betegnes som militære Udgifter. For øvrigt skal jeg ikke komme nærmere ind paa disse Ændringsforslag, vi have tiltraadt dem. Vi have ved 2den Behandling stillet en Række Ændringsforslag, hvor vi have krævet Nedsættelser af Militærudgifterne; men det er jo Ting, som ere afgjorte, det skal jeg ikke omtale nu og derfor indskrænke mig til disse Bemærkninger.

Marott: Ved Finanslovens første Behandling tillod jeg mig at omtale Spørgsmaalet om Tilskud til Fællesforeningerne af Underofficerer i de større Garnisonsbyer, idet disse større Fællesforeninger havde en langt større Betydning i flere Henseender for Underofficererne end de smaa Kaserneforeninger, som den højtærede Forsvarsminister ydede Tilskud til. Der var nemlig stillet saadanne Betingelser overfor disse Fællesforeninger, at deres Medlemmer ikke mente at kunne modtage Pengene paa disse Vilkaar. Man havde stillet i Udsigt en ret omfattende og generende Kontrol med deres Foreningsliv, og som Følge deraf vilde man ikke indgaa paa at modtage Tilskuddet. Nu foreligger